

forholdsmæssigt er meget mere kriminelle end danskere. Det er tal, der er til at tage og føle på, og som man naturligvis ikke bare kan sidde overhørig.

Og imens fortsætter indvandringen til Danmark. Indtil den 27. august var det samlede indrejsetal i år på 4.035, fordelt på 3.237 spontane asylsøgere og 798 personer med midlertidig opholdstilladelse efter jugoslaverloven. Og disse tal er naturligvis ikke fuldt dækkende, for de kommende familiesammenføringer skal også lægges til.

Der er nogle udlændinge, der får afslag på at opholde sig i Danmark, men kontrollen med, om de virkelig rejser ud af landet, kan tilsyneladende ligge på et meget lille sted. Alene fra den 1. august i år er der 344 personer, der er forsvundet efter at have fået afslag på at få lov til at blive i Danmark. Tallet stammer fra Indenrigsministeriet og fortæller noget om den alt for lemfældige kontrol med, om udrejse faktisk finder sted.

Vi mener ikke, at man skal blive ved med at lappe på den eksisterende lovgivning. Dansk udlændingepolitik er efterhånden ved at bestå af særlove, og det mener vi ikke at vi kan være tjent med. Man skal gennemføre en helt ny og betydelig strammere politik, hvor det gøres langt vanskeligere at få ophold i Danmark, og hvor der stilles krav til de personer, der har fået det. Det betyder stadig væk ikke, at Dansk Folkeparti ikke gerne vil hjælpe mennesker i nød, det vil vi gerne, men hjælpen ydes bedst og billigst i de pågældendes nærområde. Så får vi mere for pengene, og modtagerne bliver i deres eget miljø.

Med andre ord kan Dansk Folkeparti ikke acceptere denne nye særlov, som ministeren kalder midlertidig, men som al erfaring viser bliver permanent. Ud fra den begrundelse afviser vi lovforslaget.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke det flertal her i Folketinget, som umiddelbart er indstillet på, at vi bliver nødt til at løse det problem, der er opstået. Og hvad er problemet? Det er – som det er blevet sagt af flere ordførere – at en række asylansøgere har fået afslag efter en meget grundig behandling af deres sag, men nu befinder sig i et ingenmandsland, og det gør de, fordi de ikke kan sendes tilbage.

Så kan man jo vælge at sige: Det er der ikke noget at gøre ved. Vi lader dem blive boende i 2,

3, 4, 5 eller 6 år i et asylcenter. Men det er dér, regeringen mener, at vi nu bliver nødt til at trække en streg i sandet og sige: De pågældende får mulighed for at komme ud af asylcentrene og i højere grad få kontakt med det, som man kalder et almindeligt hverdagsliv.

Jeg vil godt anfægte det udtryk, som flere af de ikkepositive ordførere anvendte, nemlig at nu giver vi ved en særlov serberne asyl. Nej, det er der ikke tale om; der er tale om, at man her foretager en ganske normal toinstansasylsagsbehandling. Den foregår i øjeblikket, og af de tal, vi har allerede nu, kan vi se, at en del får asyl på ganske normale betingelser, fordi de lever op til det, der nu engang er konventionsgrundlaget, og at der er andre, der får afslag.

Dette lovforslag omhandler dem, der får afslag, men som befinder sig i et ingenmandsland. Det er selvfølgelig et spørgsmål om, hvor længe vil man lade disse mennesker leve i total uvished og uden nogen kontakt med det virkelige liv. Og dér mener regeringen, at vi nu bliver nødt til at løse dette problem. Jeg har af tidligere debatter også forstået, at det var der egentlig også mange i den borgerlige opposition der mente man skulle gøre, men de har altså ikke andre forslag til, hvordan man kan gøre det.

Derfor dette lovforslag, som også indeholder en lang række andre forbedringer: ting, som vi kan sige at vi har fået positive erfaringer om med bosnierne, og som vi nu også gerne vil overføre på alle andre asylansøgere. Resultatet af dét vil blive en tilværelse, som bliver mere meningsfyldt, også på de multietniske centre. Der bliver forpligtelser, og der bliver mulighed for at få en bedre undervisning. Først og fremmest for børnene er dette meget vigtigt.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, at den undervisning, der er givet i asylcentrene hidtil, ikke har været nul og niks, sådan som man måske kunne få indtryk af fra en del af debatten her; det har været en undervisning, som har levet op til den undervisning, som man giver i andre lande. Det, der har manglet, er en egentlig undervisningspligt rent lovgivningsteknisk, altså en formalitet.

Men jeg mener, at det, vi skal gå i gang med nu, er både kvantitativt og kvalitativt at udvide den undervisning, som asylansøgerbørnene får. Når jeg mener, at det er vigtigt, er det ganske enkelt også, fordi det godt kan lade sig gøre samtidig med, at undervisningen fortsat skal være baseret i asylcentrene. Der lægges ikke hermed op til – og det er lidt af en korrektion til